

Za klasni rat, a ne ratove među narodima

Poslednjih godina smo svedoci brojnih ratnih sukoba širom sveta, koji su po pravilu rezultat imperijalističkih geopolitičkih interesa. Treba da bude jasno da je ovde reč o ratovima, ustancima, i destabilizacijama različitih regiona u interesu pre svega zapadnog, imperijalističkog bloka koji već decenija drži poziciju svetskog hegemonu i centra svetskog kapitalističkog sistema. Sa druge strane su zemlje poput Rusije, Kine i Irana koje su takođe kapitalističke zemlje vođene interesima sopstvenih vladajućih klasa i ne predstavljaju nikakvu antikapitalističku, a kamoli komunističku protivtežu, kao što bi neki voleli da prikažu.

Aktuelni talas imperijalističkog NATO nasilja intenzivirao se u proteklih nekoliko godina i ostavio je na stotine hiljada žrtava u Palestini, Jemenu, Ukrajini, Venecueli, Iranu, Siriji i drugim zemljama. Psi rata pale nova žarišta u skladu sa interesima zapadne vladajuće klase, pokazujući da kapitalizam ne preza ni od najbrutalnijih oblika nasilja.

Kao što u kapitalizmu svaka kompanija teži agresivnom rastu kapitala, tako i države kapitalističkog centra moraju da teže očuvanju i poboljšanju svojih pozicija u svetskom kapitalističkom sistemu. Ne treba se zavaravati da bi neka druga država, kada bi došla do mogućnosti da postane svetski hegemon, postupala drugačije nego SAD danas.

Menjanje jednog svetskog hegemonu nekim drugim, ili nekolicinom drugih, kao što to priželjkuju pristalice teorije multipolarnog sveta nas ni na koji način ne vodi bliže besklasnom, slobodarskom, komunističkom društvu.

Radnička klasa će i dalje biti u potlačenoj poziciji, samo će vladajuća elita biti druge nacionalnosti. Na primeru Srbije i

stranih investicija možemo videti da nas podjednako surovo izrabljuju i Srbin, i Amerikanac, i Italijan, i Nemač, i Francuz, i Rus, i Kinez.

Od promene geopolitičkih pozicija moći, radnik na kraju nema mnogo koristi. Stvarna kvalitativna promena za radničku klasu ne može doći bez strukturalnih, sistemskih promena, koje bi uključile ukidanje kapitalističkih odnosa proizvodnje i eksploatacije.

U savremenim političkim okolnostima ne postoji naznaka da bi odlazak NATO-a sa svetske pozornice doveo do uspostavljanja drugačijeg ekonomskog sistema u bilo kom delu sveta. Sve države koje stoje nasuprot NATO bloku su takođe kapitalističke. I Kina u kojoj je na vlasti Komunistička partija je zapravo zemlja državnog kapitalizma. Nasuprot imperijalističkom bloku često možemo videti nekritičko navijanje za svaku državu koja je suprotstavljena interesima NATO-a. Tako se desi da mnogi antiimperijalisti koji sebe percipiraju kao levičare ili čak komuniste, zanemaruju sve reakcionarne karakteristike i politike tih država.

Tako možemo neretko videti bezrezervnu podršku Rusiji u ratu u Ukrajini, kao da je Putinova ruska vojska ikakav pandan komunističkoj Crvenoj armiji iz Drugog svetskog rata. Na sličan način možemo videti nekritičku podršku teokratskom režimu u Iranu, nasuprot interesima Izraela i NATO-a, potpuno ignorišući činjenicu da se radi o jednoj formi religijski vođenog fašističkog društva. Rusija i Iran su samo dva primera kako deklarativni antiimperijalizam bez klasne analize i antikapitalizma završava suštinski podržavajući kapitalizam.

Ovaj oblik antiimperijalizma ćemo nadalje nazvati "lažnim antiimperijalizmom" kojeg karakteriše izostavljanje klasne borbe, antikapitalizma i fokusiranje isključivo na geopolitičku borbu međusobno suprotstavljenih kapitalističkih sila. Lažni antiimperijalizam umesto na klasnoj borbi radnog naroda protiv vladajuće klase, počiva na nacionalističkim

sukobima buržoazija neprijateljskih geopolitičkih blokova. Pojedinci i grupe koje se deklarativno zalažu za progresivne, antikapitalističke, komunističke vrednosti, ne bi smeli da u ime antiimperijalizma i borbe protiv NATO-a skliznu u podršku reakcionarnim društvenim uređenjima i režimima.

Lažni antiimperijalizam podržava kapitalističke države čije su vladajuće klase suprotstavljene interesima vladajuće klase centra svetskog sistema. Kada bi na primer savez Rusije, Kine i Irana u geopolitičkom smislu pobedio NATO, ovaj savez bi zauzeo poziciju svetskog hegemonu, i postao nova imperijalistička sila.

Lažni antiimperijalisti primat daju geopolitičkim odnosima moći u odnosu na internacionalističku klasnu borbu radničke klase protiv buržoazije. Oni bi u slučaju rotacije pozicije svetskog hegemonu završili kao pristalice nove imperijalističke sile.

Trenutna geopolitička previranja su suštinski odraz preraspodele globalne moći i uticaja. U toj borbi nema blagodeti za radničku klasu, ali zato ima mnogo smrti, patnje, bola i stradanja, budući da u ratovima kapitalističkih sila ne ginu kapitalisti i političari, već deca radničke klase. Kapitalisti i političari profitiraju nad njihovom smrću. Jer, treba da bude jasno da je u kapitalizmu svaki rat – rat oko resursa i moći, osvajanja i kontrolisanja novih tržišta, uvećanja profitnih stopa.

Klasna solidarnost smatra da antiimperijalizam mora da bude slobodarski, internacionalistički i orijentisan ka klasnoj solidarnosti radničke klase. Uloga antiimperijalizma u klasnoj borbi je da omogući međunarodno udruživanje radnica i radnika protiv najbrutalnijeg oblika kapitalističkog organizovanja i eksploatacije – imperijalističkog bloka svetskog hegemonu.

Jedino na šta zaista možemo da računamo u borbi protiv imperijalista je snaga klase koja se sistemski suprotstavlja

imperijalističkoj logici glavnog kapitalističkog nasilnika a ta snaga je nužno radnička, antikapitalistička i revolucionarna – u suprotnom nije antiimperijalistička. Ovu snagu možemo da izgradimo kroz samoorganizovanje i povezivanje radničke klase na svetskom nivou a ne kroz nacionalističku, međusobnu borbu radnih naroda sveta koji ginu za interese buržoazije.

I američki i ruski vojnik gine za svoju nacionalnu elitu a ne za oslobođenje radničke klase od kapitalističkog mraka. Potreban nam je klasno svesni slobodarski antiimperijalizam a ne lažni antiimperijalizam koji priželjkuje da novi gospodari zamene stare.